

PŘÍBĚH

pohádka

PERNÍKOVÁ CHALOUPKA
ANEB

JAK TO BYLO DOOPRAVDY

Před dávnými časy, stála v krásném hlubokém lese roubená chaloupka. Žila v ní hodná čarodějnice Jasmína, která se starala o les, sbírala bylinky, kterými léčila nemocná zvířátka, zkrátka pomáhala všem, kdo pomoc potřebovali. Lidé z okolí se do lesa nebáli vstoupit, protože věděli, že jim nehrozí žádné nebezpečí. Ale nic netrvá věčně...

V dalekých severských lesích žila zlá čarodějnice Gerda, sestra Jasmíny, která jí záviděla klidný a láskyplný život. Proto se rozhodla, že to tak nenechá a vydala se na cestu za Jasmínou...

Jasmína zrovna pekla perníčky, které rozdávala chudým dětem, když se rozrazily dveře a v nich stála Gerda a zakřičela:

„Jasmíno, proklínám tebe i celý les!“

Vtom les potměl a Jasmína se proměnila v perník, kterým obrostla celá chaloupka. Po celém lese se rozléhal zlý smích, který vyhnal všechna zvířátka a ptáčky a od té doby se lidé lesa začali bát.

Uběhlo spoustu času, když jednoho dne se u chaloupky objevil Jeníček s Mařenkou, byli celí ustrašení a hladoví, neposlechli totiž rodiče a v lese zabloudili. Když zjistili, že je chaloupka z perníku, uloupili si kousek, aby zahnali hlad. Když vtom se rozléty okénice a Gerda křičí:

„Kdo mi to tu loupe perníček?!“

Uviděla děti a chtěla je chytit a potrestat, ale Jasmína jí nepustila, obrostla perníkem dveře i okna, aby se nedaly otevřít a volala na děti, ať utíkají pryč z lesa.

Děti na nic nečekaly a běžely, co jim síly stačily. Ani nevěděly jak, najednou byly z lesa venku, zrovna u jejich rodné vsi. Honem běžely domů a vypověděly mamince a tatínkovi, co v lese zažily.

Ani rodiče na nic nečekali a šli za dědou Kubou, který byl moudrý a světa-aznalý. Ten jim poradil, aby šli do sousedního království, kde žije čaroděj Vilemín, který Jasmíně určitě pomůže...

Jak Kuba poradil, tak učinili, Vilemína našli a protože byl Vilemín hodný a silný čaroděj, rozhodl se, že Gerdu vyžene pryč z lesa.

Když přišli k chaloupce, Jasmína povolila dveře, Gerda vylétla ven a chtěla všechny začarovat. Ale Vilemín byl rychlejší a proměnil Gerdu v černou skálu. Zlé kouzlo pominulo, les se rozzářil a Jasmína stanula před Vilemínem ještě krásnější než dřívě. Zamilovali se do sebe a tak tu spolu žili a starali se o les, zvířátka i lidi...

WEB: www.volny.cz/sihasapa

Ilustrace: Testárka fotky: Canon S120
e-mail: sihasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael

378

SIHÁČEK

listopad 2021

CO SE STALO

Jak to zvládáme

20. 10. — bylo nečekaně teplo, slunce svítilo, dokud nezapadlo za obzor.

Scházeli jsme se poněkud složitěji, poté co přišel Maty, nás bylo šest. Začali jsme příšerným příběhem. Potom se pustili do činnosti inspirované marionetami. Spojeni po dvojicích jsme překonávali trasu pomocí dvou desek ovládaných šikovností putujících. Soustředění však nebylo předností dnešních účastníků.

V další části jsme se rozdělili na dvojice podle věku a zahráli si »Kukačky«. Najít si správný způsob umístování vajec (v našem případě kaštanů) bylo pro výsledek rozhodující.

Pak jsme si připomněli, jak vypadají listy stromů — zkusili jsme malou poznávačku. Výsledky nebyly moc oslnivé, i když si myslím, že kaštan, dub, javor a gingo by měl poznat každý...

Jako poslední jsme si venku zahráli dvě kola vybíjené. Na závěr jsme se přesunuli do klubovny. Kdo ještě nehlasoval, vhodil rozhodnutí do schránky, přečetli jsme konec příběhu, a rozdali si nový Siháček.

27. 10. — bylo slunečno, bez větru a příjemné teploty. I přes školní volno proběhla pravidelná schůzka. Sešli jsme se v komorním počtu — 4 + 2.

Nejprve jsme kolem klubovny sbírali listy stromů, které dokáže pojmenovat — lípa, javor, líska, jasan, vrba, jírovec, jeřabina a dub, to byly listy, které se daly najít.

Potom jsme vyslechli úvod čtvrtého příběhu. No a pustili se do soubojů na trámku. Tyč s bambulí na konci v ruce jsme zkusili vychýlit protivníka tak, aby se neudržel. Po soubojích jsme si vyslechli k příběhu náповědu. V další části jsme si připravili hřiště před střelnicí a zahráli si Hutututu... Okovi nebyl k porážení silou, Maty však přišel s nápadem, který se ujal a tak souboj nebyl to fiasko.

Pak jsme hráli »na přihrávky«. Tým se pokoušel o co nejvyšší počet nepřerušovaných přihrávek. Okova výška nakonec rozhodla.

Na závěr jsme se přesunuli do klubovny, zatopili a zahráli si »Jedna, dvě zombie jde...«. Ukázalo se, že pokud neudělají hráči nějakou chybu, nemá zombík moc šancí, ale hráči chyby dělali. :-> Pak jsme si četli konec příběhu...

